

Capitolul 1

CE ESTE NAȘTEREA DIN NOU?

Cuvântul lui Dumnezeu din Evanghelia după Ioan capitolul 3 este solemn pentru fiecare sărman păcătos din această lume: „Dacă un om nu se naște din nou nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan 3.3). Cuvântul taie la rădăcina lor toate pretențiile, religia și propria dreptate a omului.

Cititorule, dacă vrei să-L vezi pe Dumnezeu altfel decât ca pe un drept Judecător, dacă vrei să petreci o veșnicie în prezența Sa unde este belșug de bucurie, dacă vrei să fi scăpat de o veșnicie de nenorocire cu cei osândiți cu diavolul și îngerii săi, „trebuie să te naști din nou“.

Oprește-te, te rog și cântărește bine, căci de acest adevăr este legată soarta veșnică a sufletului tău. Dacă vorbim despre cer și despre ceea ce ești înaintea lui Dumnezeu, atunci ești un PĂCĂTOS, indiferent cine ești, în ce stare sau în ce poziție te găsești astăzi. Înaintea ochilor Săi, „nu este nici o deosebire, căci toți au păcătuț și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3.22-23). Oameni morali sau imorali, religioși sau profani, cumpătați sau neînfrânați, oameni cinstiți sau ticăloși, tineri sau bătrâni, savanți sau neînvățați, bogați sau săraci, cei mari sau cei de pe treapta de jos, TOȚI sunt egali înaintea lui Dumnezeu, adică *păcătoși*. Dacă vrei să-L vezi pe Dumnezeu în lumină și să locuiești cu El pentru totdeauna, „trebuie să te naști din nou“.

Harul lui Dumnezeu aduce în Evanghelie mântuire omului *pierdut* (Tit 2.11). El îl tratează pe om ca atare. Aceasta este deosebirea dintre acest har și dispensațiunile (epocile) de mai înainte ale lui Dumnezeu. Acelea nu-l așezau pe om pe acest teren. Legea, de pildă, făcea apel la responsabilitatea lui; ea se adresa omului ca fiind în stare să facă ceva pentru mântuirea sa. Dumnezeu a știut chiar de la început ce era în inima omului și ce era „orice făptură“, dar El a dat Legea ca să dovedească acest adevăr inimii și cugetului omului. Evanghelia a fost introdusă la „sfârșitul vremurilor“, adică la sfârșitul dispensațiunilor lui Dumnezeu, înainte de judecată; ea proclamă acest mare fapt, și anume că omul este *pierdut*. Mulți oameni se înșală gândind că ei sunt încă într-o poziție în care Dumnezeu îi pune la încercare, așa cum a făcut înainte de proclamarea Evangheliei. Dar nu este așa. Această parte din istoria omului, care a durat mai mult de patru mii de ani, s-a *isprăvit* la crucea lui Hristos.

Când Dumnezeu l-a izgonit pe Adam din grădina Edenului, El a știut ce era omul; totuși Dumnezeu l-a încercat sub diferite dispensațiuni pentru ca omenirea să fie fără scuză și ca ruina sa totală să fie limpede arătată. Astfel conștiința fiecăruia ar trebui să se plece înaintea faptului că omul a fost cântărit în balanță, a fost cântărit de mai multe ori și a fost găsit ușor.

Sărman păcătos care pieri, dacă te-ai supune măcar sentinței pe care Dumnezeu a rostit-o asupra ta și dacă ai primi leacul Său în loc de a încerca mijloacele pe care ți le sugerează păcătoșii, tovarășii tăi, mijloace care măgulesc orgoliul inimii tale îndemnându-te la activitate, îndemnându-te să te rogi, să fii religios, ascet chiar, sau să primești cutare sau cutare inovație a închipuirii atât de roditoare a gândirii omenești! Unii poate ți-L prezintă pe Hristos pentru a îndrepta lipsurile tale sau ca supliment la eforturile tale pentru a obține mântuirea. Alții îți spun - și nenorocita ta trufie este foarte dispusă să o creadă - că tu poți prin tine însuți să-ți câștigi mântuirea, că poți să devii prin propria ta voință un copil al lui Dumnezeu, că poți să te naști din nou ...

Toate acestea sunt sărmane născociri ale unui creier omenesc care n-a măsurat niciodată păcatul în prezența lui Dumnezeu și n-a înțeles ce este omul înaintea Lui.

Este un har al lui Dumnezeu să accepți clar, simplu, într-un chip pozitiv, că NU ești capabil prin tine însuți de nici un efort spre bine, că ești „mort în greșeli și în păcate“, fără putere, că nu cauți nici pe Dumnezeu, nici acea sfințenie „fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul“. Iubit

cititor, Dumnezeu să-ți dea acest har prin Acela care a proclamat leacul pentru ca orice păcătos să profite de el.

Citim în Evanghelie că mulți au crezut în Isus privind minunile pe care El le făcea, „dar Isus nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți. Și nu avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El Însuși știa ce este în om“ (Ioan 2.23-25). Aceeași fire care este în tine a privit pe Isus săvârșind marile planuri ale lui Dumnezeu și a crezut ceea ce ea n-a putut să tăgăduiască; dar o credință a acestei firi n-a dus niciodată un singur suflet în cer. Tu spui poate împreună cu mii de semeni de-ai tăi: „Eu cred în Isus Hristos, cred că El a murit pentru păcătoși, că El a înviat, S-a înălțat la cer ...“, și totuși este posibil ca să fii încă dintre aceia cărora Isus nu li S-a descoperit până acum și care n-au nici o parte cu El.

Eu nu scriu aceste rânduri pentru a descuraja sufletele, mai ales pe acelea care ar avea cea mai mică părțică de adevărată credință în Isus. Dumnezeu să mă ferească de așa ceva! Dar dorința inimii mele este de a-l aduce pe cel formalist, pe cel nepăsător, pe cel care practică o religie fără putere, să-și judece starea sa în lumina acestor adevăruri solemne.

Dar odată ce noi recunoaștem că trebuie să fii „născut din nou“ pentru a vedea Împărăția lui Dumnezeu sau pentru a intra în ea, putem să mergem mai departe și să cercetăm prin ce cale plină de har descoperă Dumnezeu nu numai ruina creaturii, ci și ceea ce El a făcut pentru ea, desfășurând bogata Sa îndurare față de toți în dăruirea Fiului Său.

Poate vei zice: „Cum pot să mă nasc din nou? Eu doresc din toată inima să ajung la această naștere din nou, dar CUM să ajung aici?“

Ei bine, Domnul Însuși ne răspunde. Nicodim a întrebat uimit: „Cum poate un om bătrân să se nască? Poate el intra a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?“ Isus îi răspunde: „Adevărat, adevărat îți spun că dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“, ceea ce înseamnă că apa, Cuvântul lui Dumnezeu, ajungând la cugetul păcătosului prin puterea Duhului lui Dumnezeu și fiind primit prin credință în inimă, produce o fire pe care omul nu o avusese niciodată mai înainte. Primirea Cuvântului poate fi rezultatul unei predici, al unei lecturi, al unuia din miile de mijloace întrebuințate de Dumnezeu pentru a-i da intrare în suflet; căci primul principiu al acestei firi (naturi) noi este CREDINȚA și „credința vine în urma auzirii și auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu“ (Romani 10.17).

Poate cineva va întreba: Apa despre care este vorba aici, nu trebuie oare considerată ca fiind mai degrabă apa botezului decât Cuvântul?

Răspunsul este simplu. Dacă ar fi vorba despre apa botezului, nici unul din sfinții Vechiului Legământ n-ar fi putut să aibă această fire nouă și, prin urmare, nici unul din ei n-ar putea să aibă loc în Împărăția lui Dumnezeu. Înainte de Ioan n-a fost niciodată vorba despre apa botezului, iar Domnul declara nașterea din nou necesară pentru toți, mirându-se că Nicodim nu cunoaște aceste lucruri prin proroci. Dar prorocii n-au știut nimic despre apa botezului; Ezechiel a vorbit despre făgăduința pe care Dumnezeu a făcut-o lui Israel de a-l scoate dintre neamuri și a-l aduce în pământul Canaan unde El avea să stropească peste ei „apă curată“ și să pună în ei „Duhul Său“ izbăvindu-i de toate necurățiile. Să citim cu atenție Ezechiel 36.24-27: „Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele“.

În Efeseni 5.26 Cuvântul lui Dumnezeu este comparat cu apa; el este acela care curăță moralicește. Hristos sfințește Adunarea, curățind-o prin „spălarea cu apă prin Cuvânt“. Iacov vorbește în același sens, spunând: „El, de bună voia Lui ne-a născut din nou prin Cuvântul adevărului“ (1.18). În 1 Petru 1.23 citim: „fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac“. Însuși Domnul spune: „Acum voi sunteți curați din pricina Cuvântului pe care vi l-am spus“ (Ioan 15.3). Aceste pasaje arată clar că „apa“ și „Cuvântul“ sunt identice.

Dar nu trebuie îndepărtate și suprimate atât firea rea a omului, cât și toate păcatele pe care le produce ea, dacă omul trebuie făcut părtaș al unei firi noi?

Da, desigur. Firea care a supărat pe Dumnezeu trebuie izgonită din prezența Sa, ca și roadele care sunt urmările ei. Sfințenia lui Dumnezeu o cere; neprihănirea Sa o pretinde, și ea trebuie să fie satisfăcută. Tot ce ține de păcat trebuie să fie îndepărtat pentru totdeauna dinaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să fie liber, pentru a spune astfel, să acorde o fire nouă fiecărui păcătos care crede. Dumnezeu ni-l arată pe om murind sub urmările păcatului, sub o sentință de moarte. Dar cum poate fi ridicată osânda, căci Dumnezeu nu anulează sentința de moarte pe care a rostii-o?

Să privim la israeliți în pustie! Pradă mușcăturilor șerpilor înfocați, ei au strigat către Domnul, dar El nu a retras șerpilor, ci *a furnizat un mijloc* care corespundea cu cerințele slavei Sale. Cei care au privit la șarpele de aramă pe care Moise li-l prezenta din partea lui Dumnezeu, au fost vindecați.

La fel stau lucrurile cu noi. Citim că pentru a ridica osânda sub care gem sărmanii păcătoși, Fiul Omului a trebuit să fie înălțat - făcut păcat - ca El să moară sub efectul judecății lui Dumnezeu împotriva păcatului. El a devenit obiectul credinței păcătoșilor care ar fi pierit murind; acum însă oricine crede în Isus nu va muri, ci scăpând de osânda veșnică va fi nu numai „născut din nou“, ci va *avea* viața veșnică.

Ce imagine pentru un sărman suflet care urmează să piară: Fiul Omului, Cel Sfânt și Cel Neprihănit purtând în trupul Său curat blestemul unei Legi călcate, judecata lui Dumnezeu împotriva omului decăzut, împotriva păcatelor și a firii care le-a produs și care supăraseră pe Dumnezeu, pentru ca orice păcătos care privește la Isus, să fie izbăvit pentru totdeauna de tot ceea ce despărțea sufletul Său de Dumnezeu!

Acesta este leacul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru tine, păcătosule. Privește deci spre Isus Hristos și trăiește! Simți că ai nevoie de un Mântuitor? Dumnezeu ți-a dăruit Unul. L-a trimis pentru tine? DA, cu siguranță. Pentru ce? Pentru că ai nevoie de El. Ce gând fericit! O singură privire de credință aruncată asupra jertfei de la cruce îți spune din partea lui Dumnezeu că tot ceea ce te despărțea de El este îndepărtat, că ispășirea a fost făcută pentru tine, că păcatele tale (rădăcina și ramurile) au fost ispășite și au fost desființate pentru totdeauna și că ai acum ceea ce n-ai avut niciodată: *viața veșnică*. Nu numai că ești născut din nou, ci ai viața veșnică crezând în Fiul lui Dumnezeu care a fost înălțat și răstignit.

Isus nu a murit numai pentru a lua păcatul tău și firea ta rea, ci El a murit pentru ca tu să trăiești, ca să ai viața veșnică chiar de acum. Dublul efect al lucrării Sale este descoperit de apostolul Ioan în acești termeni: „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El“ (1 Ioan 4.9-10). Noi primim viața PRIN EL și ÎN EL. Dar este ceva și mai mult: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre“.

Iubit cititor, doresc ca această prețioasă parte să devină a ta din dragoste pentru Numele Său!

Capitolul 2

POCĂINȚA

Am văzut în capitolul precedent că omul este „născut din nou“ prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu aplicat cugetului prin puterea Duhului Său, sau mai simplu spus, prin credința în mărturia lui Dumnezeu prin Cuvântul Său, oricare ar fi obiectul pe care îl prezintă sau mijlocul de care se folosește pentru a comunica Cuvântul Său. Credința este prima cerință (condiție) a nașterii din nou. „Credința vine în urma auzirii, iar auzirea prin Cuvântul lui Hristos“ (Romani 10.17). Am văzut că primirea acestei firi noi prin credința în mărturia lui Dumnezeu este „viața veșnică“ pentru oricine crede.

Dar există un lucru care însoțește în mod constant nașterea din nou și care adesea tulbură sufletul neliniștit care caută pacea. Vreau să vorbesc despre POCĂINȚĂ. Această lucrare importantă pe care Dumnezeu o face înăuntrul nostru este atât de puțin înțeleasă și este explicată în atâtea feluri neclare sau greșite, încât doresc să o expun simplu înaintea cititorului meu, după cum îmi va da Dumnezeu harul să o fac.

Tratând acest subiect aș vrea să stabilesc mai întâi un fapt, și anume că nu există niciodată o lucrare reală a lui Dumnezeu în suflet care să nu fie însoțită de adevărată pocăință. Unii au tulburat suflete spunând că pocăința este o pregătire necesară credinței și primirii Evangheliei, că ea merge înaintea credinței și prin urmare înaintea nașterii din nou într-un suflet. Dar eu pot să afirm că în toată Scriptura unde este menționată lucrarea pocăinței ca învățătură sau este vorba despre roadele sale în suflet, ea este înfățișată ca venind după credință. Eu nu vreau să spun că ea nu merge înaintea păcii. Credinciosul poate fi multă vreme tulburat înainte de a cunoaște pacea cu Dumnezeu; dar lucrarea pocăinței urmează totdeauna credința și prin urmare însoțește totdeauna nașterea din nou. Mulți oameni cred că pocăința este părerea de rău de a fi păcătuit și că trebuie să fii încercat acest sentiment într-un anume grad înainte de a fi în stare să înțelegi Evanghelia. Alții se aruncă în extrema opusă și nu văd în pocăință decât o schimbare de sentiment față de Dumnezeu. Ambele feluri de a vedea pocăința sunt false. Fără îndoială, cum spune apostolul: „... când întristarea este după voia lui Dumnezeu aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată“ (2 Corinteni 7.10). Corinteni erau convertiți de multă vreme când Pavel se adresa lor astfel; dar tristețea inimii lor în privința a ceea ce îi acuza Pavel, i-a făcut să judece căile lor sub puterea Cuvântului care le era adresat prin mijlocirea sa. În altă parte citim: „Bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință“ (Romani 2.4). Pe de altă parte, tristețea după voia lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință.

Pocăința este judecata pe care o fac eu asupra mea și asupra a tot ce este în mine în prezența a ceea ce Dumnezeu mi-a descoperit și declarat prin Cuvântul Său.

Pentru a ne da mai bine seama de ceea ce vreau să spun, să trecem în revistă câteva din exemplele pe care ni le oferă Cuvântul lui Dumnezeu.

Iona, profetul, a fost trimis la locuitorii din Ninive pentru a le vesti judecata care avea să cadă peste ei: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi nimicită!“ Rezultatul predicii sale a fost că oamenii din Ninive l-au crezut pe Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci de la cei mai mari până la cei mai mici (Iona 3.4-5). Era acolo o lucrare adevărată de pocăință care a venit după credința în Cuvântul lui Dumnezeu predicat de Iona. Pocăința era deci urmarea acestei credințe. În altă parte citim: „Bărbații din Ninive ... s-au pocăit la propovăduirea lui Iona“ (Matei 12.41). Acolo era o adevărată judecată de sine în prezența mărturiei lui Dumnezeu. Pocăința este deci judecata pe care noi o facem asupra noastră înșine și asupra a tot ce este în noi sub efectul mărturiei lui Dumnezeu în care am crezut.

Găsim un alt exemplu de pocăință în pasajul din Ezechiel pe care l-am citat în legătură cu nașterea din nou. Aici este vorba despre nașterea din nou din apă și din Duh care este necesară

pentru ca Israel să poată să aibă parte de binecuvântările pământești ale Împărăției. „... vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea și de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre“ (Ezechiel 36.31). Aici vedem iarăși o lucrare adevărată de pocăință într-un suflet născut din nou din apă și din Duh.

Mărturia pe care Ioan Botezătorul o aducea lui Israel era: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape“ (Matei 3.2). Credința în această mărturie a lucrat adevărata pocăință în sufletele celor care veneau să fie botezați de Ioan: ei s-au socotit nevrednici de Împărăția lui Dumnezeu și au făcut roade vrednice de pocăința lor - roade care dovedeau sinceritatea judecății pe care au făcut-o asupra lor și dreapta apreciere pe care au făcut-o asupra stării lor înaintea lui Dumnezeu. Domnul Isus Însuși propovăduiește în Galilea, zicând: „Vremea s-a împlinit și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie“ (Marcu 1.15). Cum s-ar fi putut pocăi galileenii înainte de a fi crezut vestea bună a Împărăției? Credința în mărturia care le era făcută a produs pocăința sau judecata de sine.

După ce a înviat, Isus a trimis pe ucenicii Săi (Luca 24.47) dorind „ca pocăința și iertarea păcatelor să fie propovăduite în Numele Său tuturor neamurilor începând din Ierusalim“. Aceste lucruri erau vestite în Numele Său. Fără credința în Numele Său nu pot să urmeze nici pocăința, nici iertarea păcatelor. Se pot extrage din Cuvântul lui Dumnezeu multe alte exemple care dovedesc că adevărata pocăință este totdeauna urmarea credinței în mărturia lui Dumnezeu și este nedespărțită de nașterea din nou care, prin primirea mărturiei, este implantată în suflet.

Când un suflet este născut din nou, când a primit această fire nouă pe care nu o avea mai înainte, el începe să descopere activitatea firii vechi. Uneori această muncă este foarte adâncă, foarte îndelungată și adesea sufletul trece prin cele mai triste experiențe înainte de a găsi pacea, mergând până acolo încât să se îndoiască de mântuirea și de înfierea sa.

Iubit cititor, poate ești în această stare. Ești nenorocit, chinuit? Îți amintești de o vreme când nici o tulburare lăuntrică nu neliniștea cursul pașnic al vieții tale? Atunci nu aveai decât o fire: erai pur și simplu un păcătos.

Din acel moment Cuvântul lui Dumnezeu a trezit cugetul tău și ai devenit neliniștit. Probabil ai momente fericite de nădejde, gândindu-te la dragostea și harul lui Dumnezeu, la iubirea lui Hristos pentru sufletele pierdute; apoi vin acuzațiile cugetului tău și ale unei legi călcate. Tu simți că ai neglijat ceea ce știai că este bine și că ai făcut răul și că te-ai dat la lucruri nevrednice de Dumnezeu, iar sufletul tău este tulburat; nu ai pace. Nu se aseamănă oare starea aceasta cu aceea a fiului risipitor când se întorcea spre tatăl său, nesigur de primirea care avea să i se facă, gândindu-se când la zdrențele și murdăria sa, când la belșugul și la bogăția din casa părintească? *Dar tocmai firea nouă pe care o ai acum te face să descoperi activitatea și lucrările firii vechi!* Atâta vreme cât nu aveai această fire nouă, nu era tulburare în sufletul tău, dar acum chinul care te urmărește este rezultatul existenței în tine a firii noi pe care nu o aveai mai înainte.

Având o fire nouă căreia îi plac lucrurile lui Dumnezeu și care își are izvorul în Duhul lui Dumnezeu, tu ai învățat să urăști ceea ce ea descoperă în tine și suspini după pace; de aceea cercetează cu grijă starea sufletească care este descrisă în Romani 7,14-15.

Un suflet astfel îngrijorat caută pacea încercând să facă progrese și să câștige biruința asupra lui însuși. El gândește că va găsi pacea nimicind dorințele rele, domesticind caracterul firesc și pasiunile care îl frământă. În alți termeni spus, se caută pacea încercând să devii mai bun, în loc de a renunța la orice pretenție și la orice nădejdi asemănătoare și de a se odihni în întregime și în mod absolut pe Hristos, care a trecut prin talazurile și valurile judecății nu numai pentru a ridica păcatele care tulbură cugetul, ci și pentru ca firea cea rea care tulbură și chinuiește inima să-și găsească sfârșitul la cruce.

Când s-a demonstrat că toți oamenii erau fără putere, incapabili de a face ceva pentru a se izbăvi, Isus a venit să sufere din partea lui Dumnezeu judecata rostită împotriva lor. El a murit pe cruce. Dumnezeu înviindu-L dintre cei morți, i-a transportat în El pe cei ce cred în Isus de cealaltă parte a mormântului pentru ca să trăiască acum din viața Sa în înviere într-o poziție care este roada răscumpărării. Firea care tulbură este osândită și pusă deoparte pentru totdeauna.

Ce fericire să descoperi că acum Dumnezeu nu recunoaște decât omul nou! Ce fericire să știi că aceste dureroase experiențe prin care sufletul trebuie să treacă sunt școala în care noi învățăm ce este firea veche în fața lui Dumnezeu și că ele sunt o lucrare adevărată de pocăință în suflet! Dumnezeu a executat în judecata de pe cruce sentința de moarte rostită împotriva omului tău vechi. *Dumnezeu nu încearcă să facă omul vechi mai bun cu nici un chip.* Mărturia lui Dumnezeu este că El ți-a dat viața veșnică în Fiul Său (1 Ioan 5,11-13); Dumnezeu conduce această viață și numai această viață și prin ea te formează și te învață prin puterea Duhului Său, tratând omul vechi ca găsindu-și sfârșitul la cruce (Romani 6,6-7).

Vechea fire, „carnea“ există totuși încă în tine atâta vreme cât trăiești în acest trup. Însă Duhul, prin mijlocirea lui Hristos, lucrează asupra cugetului tău, nelăsându-te niciodată nesimțitor față de activitatea Sa, pentru ca tu însuși să continui să judeci firea veche. Fiind ocupat de Hristos, care este viața ta, să ții firea veche mereu în acest loc de moarte pe care Dumnezeu i l-a dat, astfel încât singură viața lui Isus să fie activă în trupul tău. În capitolul următor vom examina, cu ajutorul Domnului, faptul atât de important de înțeles că Dumnezeu *NU schimbă, NU ridică, nici NU ameliorează* în nici un grad omul vechi.

Cele două firi rămân total deosebite; dar pentru creștin nu este nici o obligație sau necesitate de a trăi în practica sau puterea unei alte firi decât cea nouă. Dumnezeu așteaptă de la tine acest lucru tot timpul.

Capitolul 3

DOUĂ FIRI

Firea veche rămâne și nu este schimbată. Am văzut în primul capitolul că este absolut necesar pentru om să fie născut din nou, dacă vrea să vadă Împărăția lui Dumnezeu sau să intre în ea. Acest mare adevăr reiese din capitolul 3 al Evangheliei după Ioan. Istoria morală a omului a fost isprăvită când a coborât Fiul Omului pe pământ. Dacă ar fi fost posibil pentru omul în carne, adică pentru omul în starea sa de păcătos și de creatură răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu de a fi reabilitat și readus la Dumnezeu, aceasta s-ar fi arătat prin aceea că el ar fi primit pe Hristos când a venit pe pământ. S-ar fi văzut că, deși este păcătos, omul în trup putea să fie îndreptat. Dar NU! „El (Isus Hristos) era în lume și lumea a fost făcută prin El; și lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit“.

Cât este de important ca păcătosul să accepte ruina sa totală și ireparabilă! În această condiție Dumnezeu vine să-l găsească pentru a-i dezvălui planul inimii Sale în darul „vieții veșnice pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a făgăduit-o mai înainte de veșnicii“ (Tit 1,2 comparat cu Romani 6,23; 1 Ioan 5,6-13).

Omul este în aceeași condiție ca și Israel în capitolul 21 din Numeri, care, după ce a rătăcit treizeci și nouă de ani prin pustie, a vorbit împotriva lui Dumnezeu, s-a scârbit de „această hrană proastă“ care îi era trimisă din cer și a murit de mușcătura șerpilor arzători. Nu era nimic de ameliorat în popor; atunci Dumnezeu a intervenit în har după propriul Său plan. El dă viața unde nu este decât moartea.

În capitolul 3 din Evanghelia după Ioan, Dumnezeu descoperă planurile Sale prin mijlocirea Fiului Său. El nu ameliorează omul așa cum îl găsește; El dă viața veșnică. De aceea „trebuie ca Fiul Omului să fie înălțat“. Un Hristos lepădat de lume, ținut pe cruce, purtând în trupul Său judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului este Ușa prin care orice păcătos poate să iasă din locuința sa trupească și de ruină ireparabilă pentru a intra în învierea lui Hristos, într-o sferă nouă de activitate, *viața veșnică* (Romani 5,18-21; 6,5-11).

Fiul lui Dumnezeu a purtat mânia și judecata lui Dumnezeu împotriva omului vechi, ridicând ceea ce a supărat pe Dumnezeu, și a dat posibilitate lui Dumnezeu (dacă se poate spune astfel) de a dărui viața veșnică în Hristos, ca dar din partea Sa oricărui păcătos care crede în Fiul Său. Dar dacă din cauza stării omului, Hristos a trebuit să îndure crucea, slava jertfei Sale nu se mărginește aici. Omul are nevoi, dar Dumnezeu a voit să Se descopere EL Însuși. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său pe pământ în har pentru a vesti căci gândul lui Dumnezeu, planul Aceluia pe care omul L-a tăgăduit, pe care satan L-a defăimat a fost de a dovedi în litere care nu pot fi șterse în fața întregului univers că „*Dumnezeu este iubire*“. Ca urmare a acestei iubiri, Dumnezeu ne-a trimis, fără ca noi să i-o cerem, ceea ce El avea mai scump și mai prețios, pe Fiul Său Unic și Preaiubit, ca să Se descopere pe El Însuși, astfel încât omul să cunoască pe Dumnezeu. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe Singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în EL să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,16).

Darul vieții veșnice NU îmbunătățește în nici un fel omul vechi și nu-l nimicește, cu toate că în mod judiciar el a luat sfârșit la cruce. Viața veșnică nu este ceva independent de Hristos. „Și mărturia este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este ÎN Fiul Său“; „Cine are pe Fiul, ARE viața veșnică; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viață“ (1 Ioan 5,11-12).

Cititorule ai înțeles acest adevăr? Ai învățat că firea ta cea rea, așa cum este ea, nu va intra niciodată înaintea lui Dumnezeu? Ai primit viața veșnică în Fiul lui Dumnezeu, socotindu-te tu însuși mort, socotind omul cel vechi răstignit, așa cum o face Dumnezeu? (Romani 6,6-11). Prin moarte, păcătosul care crede are parte de această viață. Păcătosul zace în moarte: „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur ... “ (Coloseni

2,13). Dumnezeu a trimis pe propriul Său Fiu ca jertfă pentru păcat. Hristos a intrat în domeniul morții. Intrând acolo, El a purtat în mod atât de complet judecata rostită împotriva omului, încât Dumnezeu glorificat în natura Sa și în toate însușirile Sale prin desăvârșirea lucrării de ispășire, L-a înviat dintre cei morți și de sub judecată. Toți cei care cred în El „sunt înviați împreună ... în Hristos Isus“ (Efeseni 2,1-11). Creștinul trăiește acum „ÎN HRISTOS“ înaintea lui Dumnezeu (2 Corinteni 5,17-21). Dumnezeu nu recunoaște altă viață decât aceasta; „El v-a adus la viață împreună cu El (Domnul Isus) după ce ne-a iertat toate greșelile“ (Coloseni 2,13). Păcatele tale au rămas în mormântul din care Hristos a ieșit; păcatul, legea firii vechi, a fost ispășit și ridicat în mod judiciar la moartea lui Hristos; credinciosul trăiește acum de cealaltă parte a morții și a judecății, în Acela care a fost mort și care a înviat, cu toate că în același timp firea veche rămâne în el. Această viață veșnică este ceva ce el nu avea mai înainte, dar acum el este copil al lui Dumnezeu, întrucât s-a dezbrăcat de omul cel vechi și s-a îmbrăcat cu omul cel nou (vezi Efeseni 4,21-24; Coloseni 3,9-10; 1 Ioan 3,1-2). Este important să înțelegem în mod clar acest punct asupra căruia atâția oameni se înșală.

Cât despre osândirea înaintea lui Dumnezeu, vechea fire este pusă la o parte: atât rădăcinile și ramurile, cât și pomul cu roadele sale; ea a dispărut pentru *totdeauna*. Dumnezeu nu-l vede pe credincios „în carne“, dar în același timp nu este mai puțin adevărat că firea veche, „păcatul“, rămâne în noi: un vrăjmaș pe care trebuie să-l biruim. Creștinul va purta această fire cu el până când va muri sau va fi schimbat la venirea Domnului Isus Hristos.

Dumnezeu a căutat roade la omul în carne (în fire), dar n-a găsit. În timpul exercitării slujbei Sale în Evanghelie, Domnul Isus S-a adresat totdeauna omului în trup ca răspunzător în această stare. După ce l-a încercat și a găsit că nu a produs deloc roadă, Îl auzim zicând: „Duhul este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă“. Atunci Domnul S-a încărcat cu judecata pe care o merita carnea: El a murit, apoi a înviat dintre cei morți și împărătește dând propria Sa viață de înviere, ca dar al lui Dumnezeu, păcătosului care crede și care trăiește acum în El. Hristos este viața credinciosului; viața sa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3,3-4). Dumnezeu nu mai caută de acum înainte roadă la omul vechi, nu i Se mai adresează și nu-l mai recunoaște în nici un fel. Există suflete care, nefiind izbăvite, recunosc încă acest fapt (pom vechi și caută să-l facă să aducă roade bune), încercând adesea cu o dorință arzătoare și o mare îngrijorare (neliniște) să combată prin propria lor putere ieșirile (reacțiile) cărnii despre care ei știu că trebuie să fie înăbușite înaintea lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeu se adresează credinciosului care recunoaște Duhul ca viață și ca Acela care realizează viața lui Hristos în el, și zice: „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi“ (Romani 8.9). *Această fire nouă nu se amestecă niciodată cu firea veche.* Cele două firi au fiecare caracterul lor distinctiv (caracteristic). „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh“, adică ceea ce este născut din Duhul lui Dumnezeu este ceea ce dă viața; carnea nu folosește la nimic (compară Romani 7.25; 8.5-6; Galateni 5.17; Filipeni 3.3).

Dar cu toate că este așa, creștinul nu are nici o scuză pentru a umbla „după îndemnurile firii pământești“ (Romani 8.5-6) și pentru a-i împlini în vreun fel faptele. Mai degrabă, vedem că Dumnezeu dă harul și puterea de a birui efectele (acțiunile) firii și a o ține în mod practic în moarte unde a pus-o și unde o vede DOMNUL (Romani 6,11-14; 8,12-15; Galateni 5,1-6; 5,13-25).

Cazul apostolului Pavel însuși este foarte remarcabil din acest punct de vedere și arată în mod clar că firea veche, carnea, nu este îmbunătățită, schimbată sau îndepărtată aici pe pământ la credincios, chiar prin cea mai înaltă înțelegere a locului pe care el îl are în Hristos.

Chiar atunci însă este necesar ca Dumnezeu să țină în frâu firea veche și să-i înfrângă rezistența, să-l ajute pe credincios să o țină la locul ei pentru a nu-i ceda. Pavel a fost răpit până la al treilea cer și putea să se laude că este „un om în Hristos“ (2 Corinteni 12). După ce revine la conștiința vieții sale aici pe pământ, carnea este atât de incorigibilă (imposibil de îndreptat) în Pavel, încât Dumnezeu este obligat să-i trimită un țepuș, un sol al satanei pentru a-l pălmuși de

Nașterea din nou

teamă ca omul vechi să nu se umfle de mândrie din pricina strălucirii acelor descoperiri. Firea veche a lui Pavel era tot atât de incorigibilă ca și aceea a oricărui altui om. Când revine la conștiința existenței sale ca om, descopere că Dumnezeu a trimis în har îndreptarea necesară la ceea ce ar fi fost un obstacol în mersul său. El a crezut mai întâi că acest țepuș era ceva de care trebuie să scape și îl roagă pe Domnul de trei ori să i-l ia. Dar când Pavel recunoaște că harul divin îi procură în acest fel ceea ce îl păstrează în sentimentul slăbiciunii sale ca om, pentru ca puterea lui Hristos să se desfășoare în el fără piedici, exclamă: „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine căci când sunt slab, atunci sunt tare“ (2 Corinteni 12.8-10).

În concluzie să reținem că Dumnezeu NU îndepărtează firea veche când DĂ o fire nouă; El nici nu lucrează ca să o facă mai bună. Credinciosul poartă cu el două firi cât se poate de deosebite una de cealaltă: „omul vechi“ care este stricat și „omul nou“ care este „creat după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“ (Efeseni 4.22-24). Dar Dumnezeu ne vede ÎN HRISTOS (2 Corinteni 5.17-21).

Capitolul 4

OMUL NOU – VIAȚA VEȘNICĂ

Să recapitulăm ceea ce am învățat în meditațiile anterioare înainte de a merge mai departe:

1) Am văzut mai întâi absoluta necesitate pentru om de a fi „născut din nou“, dacă vrea să vadă Împărăția lui Dumnezeu sau să intre în ea. Firea nouă nu este o altă condiție a firii vechi, ci împărtășirea unei firii noi care se deosebește cu totul de cea veche. Această fire nouă este produsă de Cuvântul lui Dumnezeu întipărit în cuget prin puterea Duhului Sfânt. Ea dă astfel pe față fondul firii omului născut din Adam și demonstrează că această fire este rea, stricată, incapabilă de îmbunătățire. Cel care crede primește pe Isus ca viață a sa și este născut din nou pe temeiul răscumpărării prin sângele lui Hristos.

2) Nașterea din nou (Cuvântul lui Dumnezeu care atinge chiar izvoarele și originea firii omenești) a adus sufletul să se judece și să-i fie silă de el însuși, astfel încât este aruncat, poate, în cea mai mare spaimă înainte de a găsi pacea. Dar el trebuia să treacă prin această lucrare de adevărată pocăință care însoțește nașterea din nou, învățând ce este firea veche în fața lui Dumnezeu.

3) Firea nouă este absolut deosebită de cea veche, NU se amestecă niciodată cu ea. Firea nouă NU îmbunătățește și NU desființează niciodată firea veche. Cele două firii rămân în credincios până la sfârșit, până când va fi schimbat la venirea lui Hristos sau până la moarte. Totuși credinciosul are dreptul de a nu recunoaște de acum înainte ca fiind în *el însuși* decât firea cea nouă; firea veche este numai un dușman pe care trebuie să-l biruie.

Să examinăm acum mai de aproape această viață veșnică pe care credinciosul o are în Hristos. Sufletul rămâne adesea într-o stare foarte nedeslușită cu privire la ce este viața veșnică. Unul crede că este fericirea veșnică, un altul gândește că este cerul după moarte, un altul că este vorba de o fericire viitoare. Dar viața veșnică este HRISTOS. El este viața oricărui om născut din nou.

În fața lui Dumnezeu, omul - neamul omenesc în întregime - zăcea din punct de vedere moral în moarte; dar înainte ca să fi fost lumea, Dumnezeu a propus în El Însuși să-i dea viața veșnică (Tit 1.2-3). Descoperirea acestei taine nu a fost încredințată nimănui în vremurile vechi; ea era prea glorioasă pentru Dumnezeu pentru a fi împărtășită de o gură omenească, chiar de aceea a unui Moise sau David. Ea a fost rezervată Fiului ca să o descopere. El, Fiul, este viața veșnică care era la Tatăl și care ne-a fost arătată în Fiul dragostei Sale (1 Ioan 1.2 comparat cu 1 Ioan 5.19-20 și Ioan 1.4). „În El era viața și viața era lumina oamenilor“. Isus S-a coborât din cer. El a devenit Om pe pământ și a desfășurat înaintea noastră puterea și frumusețea vieții veșnice caracterizată prin două trăsături particulare: completa atârnare de Dumnezeu și cea mai desăvârșită ascultare față de El. Isus era Pâinea lui Dumnezeu coborâtă pe pământ pentru a da lumii viața. Prezența Sa aici pe pământ a arătat că nici una din legile care cârmuiesc inima omului nu o cârmuiau pe a Sa, după cum nici una din legile care cârmuiau inima Sa, nu o cârmuiau pe aceea a omului. Dragostea Domnului era la strâmtorare; El nu a găsit decât ură și dispreț. El a fost Om al durerii știind ce înseamnă suferința. Marea iubire a lui Dumnezeu era ca închisă în inima Acestui Om smerit care nu avea aici pe pământ un loc unde să-și pună capul. El nu a găsit nici un canal prin care să fi putut să facă să se scurgă această dragoste și astfel a fost la strâmtorare până la moarte. Dreptatea lui Dumnezeu cerea ca primul om să ia sfârșit înaintea ochilor Săi, pentru ca El să aibă, pentru a spune astfel, libertatea de a trata neamul omenesc *ca mort*, ca și cum ar fi încetat de a exista din punct de vedere moral înaintea Lui. Domnul Isus a venit în putere și har dumnezeiesc și a intrat în această scenă de moarte ca Victimă. Lumea era îngropată sub lințoliul judecății pe care nici o sfortare omenească n-ar fi putut să-l ridice sau să-l sfâșie. Isus S-a coborât acolo, lințoliul (giulgiul) înfășurând pe Preaiubitul Tatălui. El a purtat în trupul Său pe lemn judecata lui Dumnezeu sub care zăcea neamul primului om; El Și-a dat

sufletul la moarte; El a fost pus în rândul răufăcătorilor. Apoi Domnul S-a ridicat din mijlocul apelor mari după ce le-a zdrobit puterea și a stabilit dreptatea lui Dumnezeu; El a rupt legăturile care Îl înfășurau, desființând moartea, nimicindu-l pe cel care are puterea ei, pe diavolul (Evrei 2.15-17). Ieșind dintre cei morți, Isus, Cel de-al doilea Adam, în maiestatea învierii Sale, a devenit izvor și esență a vieții pentru oricine crede în El.

Isus Hristos este al doilea Adam, al doilea Om. Istoria primului om s-a isprăvit înaintea lui Dumnezeu, în afară de ceea ce privește judecata în iazul de foc și de pucioasă. Credința crede aceasta și trăiește prin credința în Fiul lui Dumnezeu. Credinciosul știe că are în el firea veche, dar că în ochii Judecătorului păcatul în firea pământească a fost osândit în persoana lui Hristos (Romani 8.3; 6.6-11). Viața credinciosului este în Hristos înviat dintre cei morți; ea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Romani 5.17; 6.11; Coloseni 3.3).

Cât de puțin pricep sufletele noastre aceste adevăruri! Cât de adesea înviem pe omul cel vechi! Unii îi cer roade; alții îi dau un loc în experiența sufletului lor, aplecând urechea la sugestiile sale necredincioase; alții îi acordă un loc, readucând astfel pe scenă omul pe care Dumnezeu l-a scos dinaintea ochilor Săi pentru totdeauna.

Ce bucurie pentru noi să știm că nu există decât un Om viu înaintea Dumnezeului Celui viu, un Om asupra căruia privirea lui Dumnezeu poate să Se odihnească cu o desăvârșită satisfacție, o viață care umple de frumusețea Sa sfera căreia îi aparține! Și ce fericire de a ști că EL, Omul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu este viața mea, Acela în care trăiesc pentru totdeauna! Această viață pe care Dumnezeu ne-o dă nu este din noi; Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este ÎN Fiul Său (Ioan 5.11-13)!

Duhul Său prin care sunt născut din nou mi-a împărtășit viața și m-a legat de Fiul lui Dumnezeu pentru totdeauna. El să ne dea ochii inimii care să-L contemple fără încetare și care să se sature de desăvârșirea Sa! Să ne facă să respirăm atmosfera prezenței Sale vii, să scoatem fără încetare din izvorul nesecat al iubirii Sale! Să ne învețe să trăim din viața Sa aici pe pământ pentru a ne înălța mai presus de această lume unde fiecare suflare de aer este o suflare dușmănoasă. El să ne păstreze curați în mijlocul răului și să ne facă să exprimăm puterea acestui cuvânt: „*Hristos trăiește în mine*“ (Galateni 2.20 comparat cu epistola către Filipeni).

Poate spui: Eu n-am experimentat niciodată, n-am simțit niciodată minunata sa putere; totuși văd că toate acestea sunt adevărate. Dar eu am înviat și am recunoscut omul cel vechi; am cedat la părerile sale, am ascultat sugestiile sale necredincioase, am căutat să-i fac în această lume un loc ca și cum el ar putea să-i slujească lui Dumnezeu, am ascultat de poftele sale, de orgoliul său și acum văd că nici una din frământările acestei vieți n-a fost niciodată recunoscută înaintea lui Dumnezeu. Cum pot să beau din izvorul minunat al acestei vieți noi? Cum pot să trăiesc în puterea sa?

Acest lucru nu-l vom învăța într-o clipă, dar prin aceasta Dumnezeu începe căile Sale cu noi. Toate exercițiile mele sufletești și de cuget m-au adus la sentimentele acestui lucru glorios - noua făptură ÎN HRISTOS (2 Corinteni 5.17-18). Acolo este punctul meu de plecare, al căilor lui Dumnezeu față de mine ca om credincios. Când sufletul meu a luat această poziție, sunt în starea în care ar trebui să încep să dau frunze și să aduc roadă, să slăvesc pe Hristos în trupul meu aici pe pământ. Acum chestiunea este de a ști dacă tu accepți în întregime și complet poziția pe care Dumnezeu ți-a făcut-o, dacă ești hotărât să nu ai nimic altceva decât ceea ce ai primit de la El. Marea problemă este de a ACCEPTA. Se caută să se înăbușe cutare sau cutare dispoziție, să se renunțe la cutare sau cutare deșertăciune, pentru ca să se ajungă la conștiința acestei vieți. Dar dacă măcar o dată ai acceptat și ai gustat această viață, vei face experiența că lucrurile pe care le cauți firea veche n-au loc înaintea lui Dumnezeu și vei începe să urăști și să te temi de lucrurile care tulbură bucuria de a rămâne în Hristos sau care o întrerup. Nu ai cere nimic de la această lume, ci ai înțelege că ești aici pe pământ pentru a te bucura de darurile lui Dumnezeu, de lucrurile pe care Duhul Sfânt le toarnă în sufletele credincioșilor pentru ca ei să trăiască astfel viața Aceluia care i-a izbăvit de lume.

Mulți creștini se înșală asupra acestui punct. Ei știu că sunt în Hristos înaintea lui Dumnezeu și se miră că *nu simt bucuria* acestei poziții. Dar privește-i cu atenție în viața lor zilnică și îi vei vedea ocupându-se cu omul cel vechi, înconjurându-l cu ceea ce place ochilor lui, cedând dorințelor lui, hrănind dispozițiile care emană din firea lui, scoțându-l din moartea în care l-a așezat Dumnezeu și făcându-l să trăiască din nou. Pot să se mire, într-o astfel de situație, că nu sunt fericiți? Este foarte important ca fiecare să fie sincer în har față de sine însuși, având ochiul curat și privirea fixată asupra lui Hristos, acceptându-L ca pe Acela în care avem viața, căci Hristos este viața noastră ascunsă în Dumnezeu (Coloseni 3.3 comparat cu 1 Ioan 5.9-13).

Atunci totul va fi ușor. Dacă ai gustat această bucurie numai o clipă, dacă vreodată ai gustat dulceața ei, te vei înălța mai presus de tine însuși și de tot ce abate ochii tăi de la Domnul; te vei teme de ceea ce ar putea să te distragă sau să ocupe inima ta cu altceva decât cu Isus Hristos.

Dumnezeu să-i facă pe prea iubiții Săi să cunoască aceste lucruri, să trăiască, să acționeze și să rămână în Hristos, să se hrănească din moartea Sa care i-a despărțit de toate lucrurile de pe pământ, care i-a despărțit de ei înșiși în primul rând; să se hrănească din această moarte care este izbăvirea sufletului, care conduce la despărțirea de lume, legând inima de Acela care a murit și a înviat și care a intrat în prezența slăvită și preafericită a lui Dumnezeu.

Capitolul 5

UMBLÂND PRIN DUHUL

Să examinăm acum **puterea** acestei vieți veșnice în Hristos pe care o posedă credinciosul (Ioan 3.36; 5.24; 6.40 și altele).

În capitolul 2 al Epistolei către Galateni găsim limbajul unui om care a încercat această parte minunată. Apostolul scrie: „Sunt răstignit cu Hristos“.

El acceptă într-un chip pozitiv, prin credință, că păcătosul Pavel nu mai există în fața lui Dumnezeu! Existența sa în ce privește viața de fiu al lui Adam s-a isprăvit la crucea lui Hristos. Dreptatea lui Dumnezeu cerea ca tot neamul primului Adam care se răzvrătise contra Lui, să ia sfârșit din punct de vedere judiciar. Dumnezeu nu putea îngădui ca păcatul în carne să continue. În dragostea Sa, Dumnezeu a recurs la o jertfă care a satisfăcut toate cerințele gloriei Sale. Prin darul lui Isus, Dumnezeu exprimă această iubire fără măsură: „La sfârșitul veacurilor“ propriul Său Fiu a venit la noi; El a venit să Se așeze în har, la cruce, sub judecata groaznică pe care primul om a atras-o asupra neamului său; El a purtat toată grozăvia judecății, El a golit tot paharul ei, El a murit și a fost pus într-un mormânt.

Apoi gloria Tatălui L-a înviat; Dumnezeu L-a glorificat, căci dreptatea Sa voia ca Omul care a împlinit o astfel de lucrare, să ia loc imediat pe tron. Dumnezeu a pus astfel capăt, din punct de vedere judiciar întregului neam al primului Adam. Până atunci Dumnezeu nu i-a dat niciodată omului locul său în moarte; El nu a rostit niciodată asupra omului sentința: „mort în greșelile și păcatele sale“. „Hristos a murit pentru toți, toți deci au murit“ (2 Corinteni 5.14). Moartea lui Hristos a fost demonstrarea că aceasta era starea omului. Este deci un privilegiu nespus de mare să știi că eu, ca un fiu al lui Adam, *sunt* mort! Dumnezeu nu-mi cere să devin *mai bun*. El îmi spune că *sunt mort!* „Dar nu mai trăiesc eu“! Nu mai trăiesc eu? NU! Acest EU vinovat este șters, șters pentru totdeauna de pe lista celor vii. „Ci Hristos trăiește în mine“ (Galateni 2.20). Da, în fața lui Dumnezeu și pentru credință, Hristos a pus capăt acestui EU care mă chinuia și care îngreua inima mea prin nelegiuirea sa, și săvârșind prin moartea de la cruce lucrarea de răscumpărare, Isus înviază ca *singura viață*, viața oricui crede în El. „Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“ (Galateni 2.20).

Iată deci ceea ce prezintă Dumnezeu credinței și ceea ce primește ea: eu trăiesc printr-o Persoană – Hristos. Ochii mei sunt ațintiți asupra Lui care este viața mea în cer. Duhul Sfânt a venit și locuiește în trupul meu (1 Corinteni 6.19) legându-mă de Hristos și realizând viața Sa înăuntrul meu, astfel că „*nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*“. Duhul Sfânt este deci puterea acestei vieți din care trăiesc; prin El, prin apa Cuvântului, sufletul se naște din nou (Ioan 3.3-8); Cuvântul atingând cugetul ne încredințează că suntem răi. Din coasta străpunsă a unui Hristos mort a ieșit apă și sânge (Ioan 19.34). Sângele curățește cugetul și îl face bun (vezi și Evrei 9.8-14; 10.1-22; 1 Ioan 1.7).

Astfel păcătosul credincios a găsit viața prin moartea Aceluia care a purtat judecata lui Dumnezeu pe cruce în trupul Său și care înviat fiind a devenit *viața sa*. Prezența Duhului Sfânt realizează atunci această viață - Hristos în credincios: „Dacă Hristos este în voi, trupul vostru este supus morții (sau: este mort) din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii“ (Romani 8.10). Această viață este în înviere, de cealaltă parte a morții și a judecății; Hristos înviat devine viața în care ne bucurăm și din care trăim înaintea lui Dumnezeu.

Dar există în Scriptură o lege pe care nu o cunoaștem decât foarte slab, și aceasta este „*a umbla cârmuit de Duhul*“ (*a umbla prin Duhul*).

Noi citim: „Umblați cârmuiți de Duhul și nu veți împlini pofta firii pământești“ (Galateni 5.16) și „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii

pământești, ci după îndemnul Duhului“ (Romani 8.4). Dacă ar trebui să definim caracterul unui om care trăiește astfel prin Duhul, am spune despre el că are ochii ațintiți asupra lui Hristos. El a înțeles că Hristos este viața sa și că el este unit cu Domnul prin Duhul Sfânt. Când Duhul Sfânt nu este întristat, El menține sufletul într-o părtășie neîntreruptă cu Hristos care este viața; creștinul merge astfel prin Duhul în afară de firea pământească, a gândurilor și a poftelor firii pământești. Contemplarea lui Isus - smerenia Sa, blândețea Sa, bunătatea Sa, harul Său, sfințenia Sa în mijlocul suferinței, delicatetea inimii Sale iubitoare, ascultarea Sa, lipsa la El a oricărui egoism - toate harurile și toate perfecțiunile lui Hristos ocupă atunci sufletul care se pleacă și aduce adorare la gândul că Isus este viața sa. Absorbit de Hristos, sufletul trăiește izbăvit de sine însuși în viața Altuia, prin Duhul. El umblă prin Duhul și nu apare nici o urmă din firea veche. Nu că această fire veche este îndepărtată sau ameliorată, căci ea rămâne mereu aceeași, dar ea e ținută în tăcerea morții unde Dumnezeu a așezat-o și Duhul aduce roada Sa.

Acest rezultat NU se obține datorită unor eforturi întreprinse pentru a pune la punct firea și pentru a câștiga asupra ei o biruință care ar sluji numai să-i dea importanță recunoscând-o. Această lucrare este produsă prin contemplarea lui Hristos și alipirea inimii de El care este viața mea, cu totul în afară de mine. Astfel carnea este ținută la locul ei adevărat - ca răstignită -, în moarte, nu îmbunătățită. Vai! De câte ori credinciosul caută să scuze lipsurile sale prin faptul că are o fire stricată! De câte ori acordă în viața sa un loc la două firi în timp ce în mod practic n-ar trebui să aibă loc decât *o singură* fire.

În capitolul 7 din Faptele Apostolilor, Ștefan este un exemplu de om care umblă prin Duhul. În capitolul 1, ucenicii Îl priveau pe Isus înălțându-Se la cer până ce un nor L-a ascuns ochilor lor. După câteva zile, la Rusalii, Duhul Sfânt S-a coborât și Și-a stabilit locuința Sa în ucenici și în Adunare. În capitolul 7, unul dintre ei ni se înfățișează „plin de Duhul Sfânt și având ochii pironiți spre cer“ văzând slava lui Dumnezeu „și pe Isus în picioare la dreapta lui Dumnezeu“ (versetul 55). Acesta este un om care trăiește și umblă prin Duhul: ochii săi sunt ațintiți asupra lui Isus și el devine martorul Său. Prin aceasta Ștefan provoacă dușmănia lumii și poporul îl omoară cu pietre, dar el este cu totul mai presus de această ură sângeroasă al cărui obiect este. Ștefan este atât de plin de Hristos care este viața sa în cer, încât el trăiește deja din plin viața cerului ca și când ar fi așezat în întregime acolo. El consumă ultimele sale momente aici pe pământ pentru Hristos, fără să simtă pentru el însuși nici neliniște, nici teamă. El este dat la moarte pentru dragostea lui Isus și viața lui Isus se arată în trupul său (2 Corinteni 4.10). *Prin puterea acestei vieți, omul vechi cu patimile și poftetele sale este atât de complet subjugat încât el nu mai apare, ca și cum n-ar mai exista deloc.*

Multe suflete sincere, simțind că firea veche trebuie să fie pusă la locul ei în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, caută să o înfrâneze și să o stăpânească prin propria lor putere. Se scurg astfel vieți lungi. Aceste suflete se roagă poate, se jelesc asupra unei firi care chinuiește și zdrobește inima, căutând cu ardoare să pună frâu activității sale, dar n-au înțeles singura putere în stare s-o domine. Cineva a spus: „Firea vrea să fie obiectul unei anumite considerații; ei nu-i place să fie tratată ca josnică și incapabilă de vreun bine, ea nu este de acord să fie exclusă și condamnată la neputință“.

Dacă firea acționează, nu face decât rău. Locul ei este în moarte. Ea nu trebuie ameliorată. Noi, credincioșii avem dreptul și puterea de „a ține“ firea veche în moarte pentru că Hristos a murit și noi trăim în EL din viața Sa de înviere. „El Însuși a devenit viața noastră“ (Romani 6; 8.12-14; Galateni 5; Filipeni 3).

Sufletul trebuie să se întoarcă de la contemplarea acestui lucru demn de ură, firea pământească (carnea), și să-și adâncească privirea asupra lui Hristos. Slujba Duhului Sfânt este de a ne păstra astfel în părtășie cu El, ocupând gândurile noastre cu Isus și umplând inimile noastre cu Persoana Sa. Acolo unde El nu este întristat, interesele, preocupările, gândurile și planurile creștinului devin acelea ale lui Hristos care este viața sa. Urmarea harului turnat în inimă prin Duhul este că firea pământească subjugată este ținută la locul său, socotită ca nimic; poftetele și dorințele ei sunt sufocate, ele sunt în mod practic omorâte și sufletul trăiește în pace și

fericit, și umblă practic prin Duhul. Mădularele firii sunt omorâte, nu prin eforturi proprii, ci prin puterea lucrurilor de sus unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu (Coloseni 3).

„Prin Duhul noi facem să moară faptele trupului“ (Romani 8.13) și în loc de a fi ocupat mereu cu lupta dintre cele două firi (firea pământească poftind împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești), credinciosul umblă cârmuit de Duhul neîmplinind în nici un chip poftele firii pământești (Galateni 5; Filipeni 3).

Tristele „fapte ale firii pământești“ sunt înlocuite prin roada Duhului: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor“ - **rezultate naturale ale vieții lui Hristos** împotriva cărora nu există lege. „Dacă trăim prin Duhul să și umblăm prin Duhul“ (Galateni 5.25). Acest îndemn este întemeiat pe faptul că Duhul este viața noastră care ne-a legat de Hristos. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei“ (Galateni 5.24). Firea este răstignită și credința acționează în virtutea acestei izbăviri și a acestui privilegiu minunat, făcându-ne „să umblăm prin Duhul“ care este puterea acestei vieți veșnice. Domnul să facă pe ai Săi să înțeleagă aceste adevăruri și să le practice din dragoste pentru Numele Său!

Capitolul 6

„ÎN LUMINĂ“ - MĂRTURISIRE

Ne rămâne acum să vedem care sunt sfera de activitate și măsura mersului omului nou.

Judecata care a lovit pe cruce pe Preaiubitul Tatălui a sfâșiat vălul care Îl ascundea pe Dumnezeu și îl ținea pe păcătos departe de El. Aceeași lovitură care arăta și exprima în același timp dragostea și dreptatea lui Dumnezeu a ridicat pentru totdeauna păcatele și starea de păcat care îl excludea pe om din prezența lui Dumnezeu. De atunci, credinciosul, având viața veșnică în Hristos, este introdus în lumină înaintea lui Dumnezeu! Sfera mersului creștinului este deci *prezența lui Dumnezeu în lumină*; Dumnezeu l-a spălat și l-a născut din nou pentru această sferă, și acum măsura mersului său este ceea ce se potrivește luminii, înăuntrul vălului. Tot ceea ce nu este de acord cu prezența lui Dumnezeu în lumină este judecat ca fiind „de la omul vechi“. „Omul nou“ se bucură astfel în libertate de părtășia cu Dumnezeu. El era „odinioară întuneric“; acum el este „lumină în Domnul“ și Dumnezeu îl îndeamnă să „umble ca un copil al luminii“. Lumina arată tot ce nu este din Dumnezeu în căile credinciosului. Ce minunată poziție are credinciosul! Ce fericire pentru omul nou că Dumnezeu l-a înălțat astfel! Fiind chemat să trăiască în părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, cum ar putea să existe această părtășie altfel decât prin puterea vieții veșnice? Părtășia este privilegiul și realizarea vieții veșnice. Credinciosul nu poate să trăiască într-o altă sferă; el nu poate să aibă o altă măsură. Viața pe care el o are în Hristos îl introduce în prezența lui Dumnezeu în lumină; această lumină nu-l judecă ca și cum Dumnezeu ar pune în discuție dreptul său de a se găsi aici, căci cu cât lumina este mai strălucitoare, cu atât dreptul credinciosului este mai limpede stabilit. Dar lumina îl face să se judece el însuși în tot ce nu se împacă cu ea. Când firea este la lucru într-un fel sau altul (chiar dacă acțiunea este pur lăuntrică), dacă există cel mai mic lucru cu privire la care conștiința ar trebui să fie exercitată (adică să se acuze), sufletul nu poate să se bucure de părtășia cu Dumnezeu, efectul luminii fiind de a pune conștiința în activitate (1 Ioan 3.19-21). Dar când conștiința nu are nimic asupra ei care să fie judecat în lumină, omul nou este în activitate cu privire la Dumnezeu. Existența firii vechi nu face nici o dată cugetul rău în prezența lui Dumnezeu; dar de îndată ce firea veche intră în activitate într-un fel sau altul, conștiința devine pătată; sufletul simte că un nor interceptează lumina și el pierde bucuria părtășiei.

Totuși în această stare sufletul întâlnește iarăși grija lui Dumnezeu. Credinciosul întâlnește mijlocirea lui Hristos care face ca inima să se smerească și îl aduce la judecata de sine însuși și la mărturisirea păcatelor sale. Un om care și-a murdărit hainele și intră într-o sală bine luminată, s-ar grăbi în chip firesc să îndrepte dezordinea ținutei sale. Tot astfel sufletul, când intră în lumină, descoperă tot ce nu este de acord cu ea și se simte obligat să mărturisească cea mai mică murdărie; căci, ceea ce dă pe față totul este LUMINA și Dumnezeu „este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1.9).

Când cedăm firii rele, când îi permitem să apară sub formă de „păcate“, cugetul este murdărit și tulburat, Duhul este întristat și cu cât cugetul este mai delicat, cu atât sufletul este mai nenorocit.

Dar cum este produsă această lucrare a inimii și a cugetului înaintea lui Dumnezeu cu privire la păcat? *Prin MIJLOCIREA lui Hristos care a fost la lucru pentru mine*. Nu pentru că m-am căit de păcat și m-am judecat pe mine însumi a mijlocit Hristos pentru mine, ci pentru că am păcătuit și pentru că trebuia ca inima mea să fie adusă să se smerească înaintea Domnului din cauza păcatului.

O Persoană vie, Domnul Isus, acționează asupra inimii și cugetului meu prin Cuvântul Său și prin Duhul Său mă face să simt păcatul și umilește inima mea aducând-o la mărturisirea înaintea Celui ce „este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“.

Este scris: „Dacă cineva **a păcătuit**“ și nu „dacă cineva s-a căit de păcatul său“, „avem la Tatăl un Mijlocitor“ (1 Ioan 2.1). El iartă păcatele și curățește inima; El izbăvește sufletul de chinul păcatului și îl readuce la bucuria părtășiei. **Adevărata mărturisire este o lucrare adâncă și dureroasă în suflet.** Ea nu are de a face numai cu păcatul de moment, ci cu rădăcina răului care, pentru că n-a fost judecată, a produs păcatul. În capitolul 21 din Evanghelia după Ioan găsim un exemplu de mijlocire a lui Hristos și un exemplu de felul în care El lucrează în favoarea lui Petru, care avea nevoie să fie adus să-și simtă păcatul și să se cunoască pe el însuși altfel decât o făcuse până atunci. Petru „a plâns cu amar“ păcatul său, păcatul de a-L fi tăgăduit pe Hristos; dar rădăcinile răului nu au fost atinse la el și puteau să-și croiască drum din nou. Domnul s-a ocupat de el și l-a învățat, dar nu i-a reproșat păcatul său și nu a făcut nici măcar aluzie la el: „Mă iubești tu mai mult decât aceștia?“ Ai tu și acum această încredere plină de mândrie în tine însuși? El s-a lăudat că dacă toți Îl vor părăsi pe Învățătorul lor, el va rămâne credincios (Matei 26.33-35). Domnul nu a privit la urmări, ci la izvorul păcatului; El l-a descoperit și l-a expus în fața inimii și cugetului lui Petru. Rădăcina răului a fost astfel atinsă, judecată și nimicită. Ce fericire de a ști că Domnul care ne iubește în chip desăvârșit este mult prea credincios în grija Sa față de noi, pentru ca să ne ferească de o lecție necesară. El nu ne învinuiește de nimic, nu ne impută nimic, dar nu lasă nimic neobservat. Dacă El ar îngădui păcatul sau nu s-ar preocupa de el, Domnul n-ar fi dragoste, El n-ar mai fi Dumnezeu. Inima Îl adoră contemplând căile Sale. Dar cât de puțin știm noi să profităm de toate acestea! Vom vedea într-o zi cât de credincios a fost Domnul în grija Sa pentru noi, cât folos au scos sufletele care au plecat urechea la glasul Său și cât au păgubit acele suflete nepăsătoare care nu L-au ascultat.

Ce poziție slăvită, ce chemare minunată are creștinul! El umblă prin Duhul în Hristos, în afară de ceea ce este din fire și din „eu“. El trăiește din viața lui Hristos. Sfera sa este lumina prezenței lui Dumnezeu, sferă inaccesibilă petelor păcatului și duhului lumii. Inima sa și sufletul său sunt deschise înaintea lui Dumnezeu, căci ce motiv ar avea el să ascundă ceva de Dumnezeu, chiar dacă ar putea? Dumnezeu este ajutorul său împotriva a tot ce este rău înăuntrul. „Lumina“ este armura sufletului său. Credinciosul învață să fie aspru cu sine însuși și să lepede tot ce nu este din Dumnezeu și mergând astfel în bucuria unei părtășii neîntrerupte cu El, are mărturia că-i este plăcut (Evrei 11.5-6; Ioan 14.22-24). Credinciosul nu privește înăuntrul lui pentru a căuta acolo roade; el privește în afară lui, în sus, spre Hristos. Hristos este totdeauna înaintea ochilor săi. Hristos este viața sa.

Lucrurile din afară sunt văzute sub lumina lor adevărată. Firea pământească este descoperită și judecată la rădăcina ei, chiar și atunci când roadele ei nu o trădează; ea este apreciată drept ceea ce valorează și este lepădată ca cel mai puternic obstacol în bucuria părtășiei cu Dumnezeu. Sufletul crește în prezența lui Dumnezeu nu privindu-se pe sine și progresele sale, ci fiind în întregime întors spre Hristos, ca unul care n-a atins ținta, ci aleargă spre ea, către premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Isus Hristos. El este schimbat în același chip al Lui din slavă în slavă prin Duhul Domnului (Filipeni 3.12-14 și 2 Corinteni 3.1).

Prea iubit cititor creștin, noi am primit de la Dumnezeu o viață care ne leagă de cer ACUM, dar care trebuie să fie arătată aici jos pe pământ în timp ce noi suntem aici. Noi avem de omorât mădulare, căci viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și ceea ce este pe pământ sunt numai „mădularele“. Viața este sus (Coloseni 3.3-5). Ea este o viață divină formată în noi prin *dezbrăcarea de noi înșine*, în lepădarea de un eu în care nu este nici un bine și pe care noi nu-l mai recunoaștem. Atitudinea acestei vieți și căile sale nu sunt niciodată altceva decât ceea ce place lui Dumnezeu și ceea ce El aprobă. Viața lui Isus aici pe pământ a fost o viață de atârnare desăvârșită, de întregă și continuă ascultare; voința Sa era supusă voinței Tatălui: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta“ (Luca 22.42). Domnul este viața noastră; „Cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El“ (1 Corinteni 6.17). Cuvintele Sale ne arată ce era Domnul aici pe pământ: El era ceea ce spunea. „Cine ești Tu?“ i-au zis ei. Isus le-a răspuns: „Ceea ce de la început vă spun că sunt“ (Ioan 8.25). Noi trăim prin cuvintele Sale; ele ne formează și ne fuzionează după chipul

Nașterea din nou

Său. Când nu suntem formați prin ele, suflul vieții divine este oprit și noi încetăm de a crește în Hristos după chipul Său.

Domnul să ne ajute să înaintăm din zi în zi, crescând în harul și în cunoștința Sa, pentru ca viața care este în noi să urce spre izvorul Său în lumina Feței Tatălui, acolo unde este El, până în ziua când vom fi făcuți asemenea lui Hristos, după trup, suflet și duh, văzându-L cum este El și fiind pentru totdeauna cu El (Filipeni 3.20-21; 1 Tesaloniceni 5.23-24; 4.16-18; Ioan 17.24, 1 Ioan 3.2).